

ÖZEL
TARSUS
AMERİKAN
KOLEJİ

SAYI: 1
YIL: 2018

MEEAZ

EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

RÖPORTAJ

YAZARLAR
SAİRLER
ŞİİRLER
ÖYKÜLER

FİLM
FESTİVALLERİ

SİNEMA ELEŞTİRİSİ

İÇİNDEKİLER

MECAZ'A MERHABA / BUSE ORAK

EDEBİYATA ÖN YARGI - BUSE ORAK

BİR YAZARA BAKIŞ -SABAHATTİN ALİ - DÖNE GÜL BİÇER

TAC ÖĞRENCİLERİ ADANA FİLM FESTİVALİNDE - ULAŞ
KAYGISIZ

BİR RÖPORTAJ - ADANA BELEDİYE BAŞKANI HÜSEYİN SÖZLÜ -
ESAT TUNA ERDAĞI

BİR ANKET - ZEYNEP CAN-EYLÜL ULULAR

BİR ŞAİR -ÖZDEMİR ASAF - AYSER SELCEN İLERİ

TAC'LİLER KURGU DÜNYASINDA -ÖYKÜLER

BİZ'DEN DÜŞÜNCELER - DENEMELER

ŞİİR YOLUNDA - ECE ERKEN

BEYAZ PERDEYE YORUMLAR - TAC FİLM ELEŞTİRİSİ KULÜBÜ

YUSUF'UN GÖZÜNDEN - YUSUF BİLGE YILMAZ

**Edebiyat Dergisi Öğrencileri: BUSE ORAK
DÖNE GÜL BİÇER
YUSUF BİLGE YILMAZ**
**Sorumlu Öğretmenler: SERMİN YILMAZ
BİLGİN MİLAS**

ÖZEL
**TARSUS
AMERİKAN
KOLEJİ**

Sevgili MECAZ Okuru,

Hayatınızdan eksiltilmesi düşünülemez ruh doyurucularınızı hiç düşündünüz mü? Bunlar; kimi insan için dinlemek, kimi için çizmek, boyamak, okumak, yazmak, izlemek, açığı yakalamaktır. Ve daha nice... Sanatın durdurulamaz sonsuzluğuyla paralel olmak üzere bu eylemlerin listesi uzar, gider.

İçini; sanatı öncelikle akranlarımıza aktarabilmek amacıyla doldurduğumuz TAC Edebiyat Dergimizin bu ilk sayısında edebiyatı sevmeyi ve önyargılarımız üzerine düşünmeyi amaçladık. Yeni yerler keşfettik, edebiyatı sanattan, kültürden, etkinliklerden ayrı düşünmeyip onlarla harmanladık.

Yazarlar/şairler tanıdık, bilgimizi paylaştık ve tercihi sizlere bıraktık. Bunun yanında, hepimizin yakından tanıdığı ama sanatsal yönlerinden hiç haberdâr olmadığımız arkadaşlarımızı keşfettik. Öğretmenlerimizin yardımı ve desteği ışığında hazırlanan bu dergi, kaynağını tamamen biz öğrencilerden almıştır. Arkadaşlarımızın da katkılarıyla tamamlanan bu sayıyı herkese sunmaktan gurur duyuyor ve bize yol gösteren öğretmenlerimize teşekkürlerimizi iletiyoruz.

TAC Edebiyat Kulübü

EDEBİYATA ÖN YARGI

“Bir ön yargıyı yok etmek, atomu parçalamaktan daha zordur.”

-Albert Einstein

Gerçeklere oranı her geçen gün hızla artmakta olan basmakalıp fikirlerin güzelliklere yoğunlaşarak zihinlerde yer etmesi zehri, edebiyatı da trajik bir biçimde vurmuştur. Hayatın her alanında yer edinmiş, fark ettiğimiz veya etmediğimiz -fakat neticede durdurmak adına hiçbir eyleme girişmediğimiz- yargılama sistemlerinin, atmak istediği her bir adımında bireyi geriye sürüklediğini fark ediyor muyuz? İşitilenlerden etkilenerek oluşmuş koşulların asıl sorgulanması ve yargılanması gereken kavramlar olduğunun herkes tarafından anlaşılması uğruna atılan bir adım, bizi bin adım ileri taşıyacaktır.

Zorlamalara dayalı eğitim sisteminin beraberinde getirdiği öğrenme baskısının yanlış algı oluşturması, bu yargılara henüz öğrenme yuvasındayken zemin oluşturmaya başlar. Bireyin yönelme ve seçtiği doğrultu/doğrultularda kendini yetiştirme zamanında tamamlanan ve yerleşen bu fikirler, kişinin edebiyattan daha da uzaklaşmasında büyük rol oynar.

Hâlbuki her konuda olduğu gibi, edebiyatın da kendi içinde birçok alt dalı mevcuttur. Bazıları bu zamana kadar belli bir entelektüel seviyede tanımlanmış, çoğu ise es geçilmiş bu alt dallar yeteri kadar keşfedildiğinde, değerleri herkes tarafından anlaşılabilir. Hayatta her durumu deneyimlememiz, benimseme veya elemelerimizi deneyimlerimize dayanarak gerçekleştirmemiz gerektiği düşüncesinden yola çıkılarak; kişinin, dönemlere bölünmüş geniş yelpazemizi yargılamadan incelediğinde hoşuna gidecek en az bir tür bulacağını söyleyebilir miyiz? Denemenin nesi yanlış!

“Bir gün bir kitap okudum ve bütün hayatım değişti.”

-Orhan Pamuk

Bir kitabın son sayfasını, bitmesini istemediğiniz için yavaş yavaş, sindire sindire okuduktan sonra, nihayetinde arka kapağını kapatıp arkanıza yaslandığınız oldu mu hiç? Böyle bir kitapla karşılaşabilmiş, içinde kendinize bir yer bulabilmişseniz, ne mutlu size! Kitap seçmenin, kendini bu açıdan keşfetmenin değeri çok büyüktür. Bir kitabın, okuru ne kadar tatmin edeceği, kişinin nasıl bir arayış içinde olduğuyla ve kendini ne kadar keşfettiğiyle ilgilidir. Bir amaç uğruna öğrenilmeyen, sadece öğrenilen bir yabancı dilin, sonunda yarıda bırakılması veya kişinin, içinde kendisini bulamadığı müzikleri bir zaman sonra listesinden silmesi gibidir kitaplár.

Kendi serüvenimden örnekler vermek istiyorum. İki sene öncesine kadar bilim kurgu, fantastik ve romantik tarzlar en sevdiğim tarzlar. 9. sınıfa geldiğimde, İngilizce öğretmenimin düşünce dünyasına dâhil oldum. Ondan öğrendiklerimin üstüne kattım; okumaya, daha fazla araştırmaya başladım. O sene 1984 adlı bir kitap okudum. Orhan Pamuk'un bahsettiği o değişikliği, ben bu kitapta geçirdim. İlgim bu yönler kaydı, bazen kitap okuyamıyor olsam bile, ilgimi çeken konular hakkında internet üzerinden kaynaklar bularak bu dünyadan hiç kopmamaya söz verdim. Kopmadım da. Eskiden sevdiğim türler ve şu an sevdiğim türler arasında gözle görülür bir fark var ve ben düşünmeyi ve sorgulamayı sevdiğimden bihaberdim o zamanlar. Kendini keşfetmekten ve genişletmekten kastım tam olarak bu.

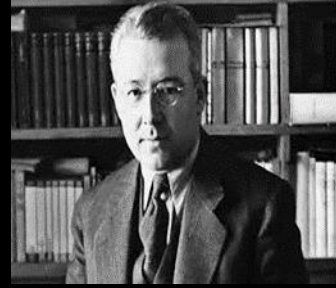

Arka arkaya gelen her sayfanın içinde farklı distopyalar, ütopyalar, farklı kişilikler, farklı analizler, farklı bir hayal gücü saklıdır. Yani her kitap, bambaşka bir dünyadır. Bu kadar abartıyor olmamın nedeni de budur belki. Kişinin ufku ne kadar açık olursa olsun, içinde bulunduğu çevreden ibarettir. Kitap, kişiyi dünya insanı yapar. Kendimize zaman tanıyalım. Zira çevremiz, bir kütüphanenin ahşap kokan kapısıyla, keşfedilmeyi bekleyen dünyalara açılıyor.

BUSE ORAK

BİR YAZARA BAKIŞ - SABAHATTİN ALİ

Kürk Mantolu Madonna'yı duymayanınız kalmamıştır. Kiminiz kitabı okumuşsunuzdur kiminiz de bir televizyon programıyla gündeme gelen kitaptaki başrolün ünlü şarkıcı Madonna'yla karıştırılmasından.

Sabahattin Ali Kürk Mantolu Madonna gibi birçok esere hayat vermiştir fakat Kürk Mantolu Madonna'nın yeri bir hayli farklıdır benim için. Bunun nedenlerinden birisi de okuduğum ilk gerçekçi kitap olmasıyla birlikte beni bilim kurgu kitaplardan uzaklaştırmış, yaşanılmış ya da yaşanılmaya hazır hayatlara olan ilgimi çoğaltmıştır. Kitap o dönemin sosyal yaşamına olan eleştirilerle birlikte Sabahattin Ali'nin de hayatından izler taşımaktadır.

« ...

- Berlin'de yalnızsınız değil mi?' dedi.

- Ne gibi?'

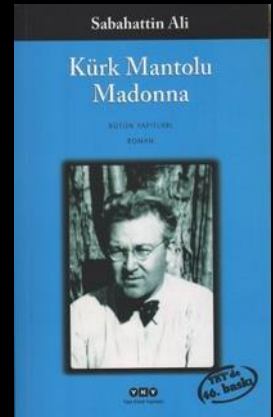
- Yani... Yalnız işte... Kimsesiz... Ruhem yalnız...

Nasıl söyleyeyim... Öyle bir haliniz var ki...

- Anlıyorum, anlıyorum... Tamamen yalnızım...

Ama Berlin'de değil... Bütün dünyada yalnızım...

Küçüklüğümde beri...»

Daha küçük yaşında onu kucaklayan sorunlarla büyümüş, yalnızlıkla oldukça erken bir yaşta tanışmıştır. Annesinin psikolojik sorunlarından ve babasının asker olmasından dolayı gençlik zamanına kadar yalnız bir hayat sürmüştür. Kitapta betimlediği yalnızlık ifadesini okuyucuya hissettirmiştir.

Kürk Mantolu Madonna Almanya'da geçmiştir ve her ne kadar olumsuz olsa da güzel bir aşk hikayesine konu olmuştur. Sabahattin Ali de gençlik yıllarında Almanya'ya gitmiş fakat öğrencilerle yaşadığı sorunlardan dolayı geri dönmek zorunda kalmıştır. Sabahattin Ali'nin gerçekte yaşadığı olay bir aşk hikayesi kadar güzel değildir. Kürk Mantolu Madonna'yı yazarken gerçek hayatta kendisinin yaşamayı dilediği şeylere yer vermiştir.

"Bir ecnebi dil öğreneceğimi, bu dilde kitaplar okuyacağımı, ve asıl, şimdiye kadar sadece romanlarda rastladığım insanları işte bu Avrupa'da bulacağımı tahmin ediyordum. Zaten muhitimden uzak duruşumun, vahşiliğimin bir sebebi de kitaplarda tanıştığım ve benimsediğim insanları muhitimde bulamayışım değil miydi?"

Sabahattin Ali'nin hayatı kısa süreli tutuklanmalar, işsizlik ve güvensizlikle dolu hale gelmiştir ve belki de bundan dolayı eserlerinde hep bir karamsarlık ve sosyal düzene olan sitemi göze çarpmaktadır.

"İnsanlar birbirlerinin maddi yardımlarına ve paralarına değil, sevgilerine ve alakalarına muhtaçtılar. Bu olmadıktan sonra, aile olmanın hakiki ismi, 'birtakım yabancıları beslemek'ti."

Hayatındaki pürüzler onu kötü etkilememiş aksine onun benliğini yaratmışlardır ve bundan dolayı Sabahattin Ali'yi kendisi yapan sorunları ve onları yaşayış biçimidir.

DÖNE GÜL BİÇER

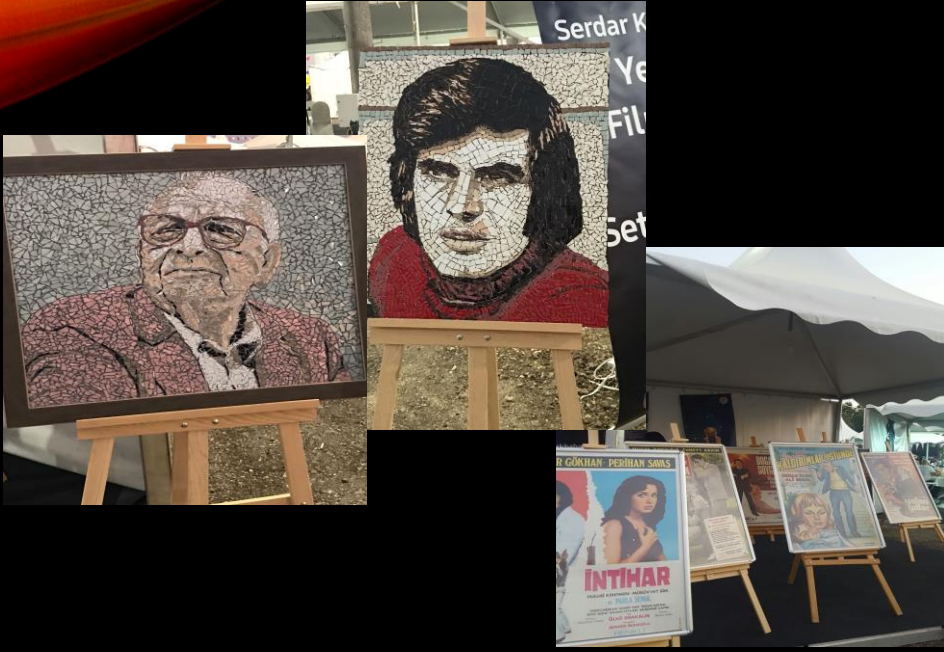
TAC ÖĞRENCİLERİ ADANA FİLM FESTİVALİ'NDE

Bu sene 24'üncüsü düzenlenen Uluslararası Adana Film Festivali'nin açılış törenine TAC öğrencileri olarak katılma fırsatı bulduk. Festival Adana Belediye Başkanı Sayın. Hüseyin Sözlü' nün kısa bir konuşmasının ardından başladı.

Bir yandan üniversite öğrencilerinden oluşan bir topluluk; tarihte, sinemada, müzik sektöründe ve nice dallarda ün kazanmış kişileri, adeta birer heykel gibi, altın ve gümüş renklerle boyanmış kostümler içerisinde sergiledi.

Uzun süre boyunca çok az hareket eden ve konuşmama konusunda özen gösteren bu üniversite öğrencileri güzel sanatlar dalında okumasalar da takdire şayan bir özenle görevlerini yaptılar. Hemen karşılarında jonglörler minik bir performans sergilerken Nuri Alço gibi sinemaya gönül veren isimler eski model klasik arabalarla festivale gelenleri selamladılar. Yarım saatlik bir zaman diliminin ardından etkinlik alanındaki kalabalık dağıldı ve sanatçılar kendileri için ayrılan stantlara geçtiler.

Sergiliklere göz gezdirdiğimizde çeşitlilik bir hayli artıyordu. Kimi grup üyeleri röportaj peşinde koşarken, bazılarımız ise resim sergilerinde sanatçının eseri ve manası hakkında tartıştı, yazarlarla söyleşi yapıp kitaplara göz gezdirdi ve cam sanatıyla uğraşan büyüklerimizle zaman geçirdi.

- **İyi günler Hüseyin Bey.**

İyi günler. Hoş geldiniz.

- **İlk sorum şu: Sizce, bu sene Festivale sanatçı katılımı nasıldı?**

Bu sene, özellikle bizim Yeşilçam dediğimiz Türk Sineması yönetmenleri ve yapımcıları Festivale büyük bir ilgi gösterdiler ve sahiplendiler. Onlara bu nedenle teşekkür ediyorum. Adana Film Festivali Türkiye'nin iki büyük festivalinden birisi. Öteki de Antalya Film Festivali. Ülkenin pek çok yerinde bu festivaller yapılıyor ancak bu ikisi en köklüleri. Ne yazık ki, bu sene Antalya'da Ulusal Film Yarışması da iptal edildi; bu yüzden de sanatçılar Adana'ya odaklandı.

- **Peki, önceki yıllarda Altın Koza olarak duyduğumuz bu etkinliğin adı neden değişti?**

Dünyanın her yerinde festivaller buldukları şehirlerin isimleriyle adlandırılır. Biz de buna ayak uydurmak istedik. Festival hâlâ Altın Koza festivali. İsmi Adana Film Festivali olunca insanlar için daha kolay oluyor.

- **Ülkemizdeki sanatın eğitim sistemi ve müfredattaki yeri hakkında düşünceleriniz nelerdir?**

Deveye sormuşlar "Neden boynun eğri?", deve cevaplamış "Nerem doğru ki?" Maalesef eğitim sistemimiz tarumar olmuş durumda. Özellikle son 20 yıldır çöküşte olan bir sistem. İki ayrı sınav yerine tek günde iki sınav yapılıyor. Öğrenci bir önceki imtihanın yorgunluğunu atamadan aynı gün yenisine giriyor. Yani sistemin neresi doğru ki sanata gereken önemi versin. Şu anda sanata verilen önem azaltıldı ve sanat eğitiminin içi, doğrudan olmasa bile, boşaltıldı.

- **Adana, yetiştirdiği sanatçılarla yeterince tanındığını düşünüyor musunuz?**

Türkiye' de Adana'dan gelen; edebiyata, sanata, müziğe ve sinemaya katkıları bulunan çok büyük sanatçılar vardır. Dadaloğlu, Karacaoğlu, Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Şener Şen, Ali Şen, Arif Nihat Asya... Bu röportajın tamamını bu isimleri sıralayarak geçirebiliriz. Adana, sanat için de bereketli bir topraktır. Sadece tarım için değil o söz. Kendim de, sanatçıların yetiştirilmesine bir siyasetçi olarak önem veriyorum.

- **Adana'yı kültür ve sanat alanında yeni etkinlikler bekliyor mu?**

Mesela bu akşam Tekstil Tasarım Yarışması var. Adana' da üretilen kumaşların değerlendirilmesiyle ilgili çalışmalar olacak, defileler olacak. Geçen hafta Lezzet Festivalimiz vardı, ondan önce de senin de bildiğin üzere Film Festivali vardı. Adana' da bundan sonra da kültür ve sanat ağırlıklı etkinlikler ve toplantılar bol bol görülecek.

- **Adana Büyükşehir Belediye Başkanı olarak kültür ve sanatın gelişmesi için güncel çalışmalarınız ve uzun vadeli planlarınızdan bahsedebilir misiniz?**

Adana şu anda tiyatro açısından İstanbul, Ankara ve İzmir gibi şehirlerden çok daha verimli bir kent. Şehir tiyatromuz Türkiye'nin en fazla seyirci çeken oyunlarını sahneliyor. Şehir tiyatrosu dışında da ulusal çapta oyunlar sergileyen tiyatro gruplarını da Adana' ya davet ediyoruz. Onlar da yine kapalı gişe oynuyor.

- **Sinema ve tiyatro haricinde sahne sanatlarının şehrinizdeki yeri nedir?**

Şehrimizde Senfoni Orkestramız var örnek olarak. Büyükşehir Belediye Konservatuvarı da şu anda çalışıyor. Emekli Korosu, Öğretmen korosu gibi farklı korolarımız da mevcut. Edebiyatçıları derneği var, Türkiye' ye katkıda bulunmuş olan. Üstüne bir de bu grupların çalışmaları üzerine münazara yapan gruplar var. Özetle, Adana her anlamda verimli.

- **Son sorum: Adana' da bir zamanlar açık hava sinemalarının büyük bir önemi vardı. Ancak şu anda kaybolmuş gibi görünüyor. Bu duruma ne diyorsunuz?**

Tek kanallı televizyonların olduğu dönemde sadece Salı günleri Türk Sineması vardı. O zamanlar şartlar açık hava sinemalarını zorunlu kılıyordu. Mahallelerin merkezlerinde kurulmuş sinemalar halkın sinema ihtiyacını karşılıyordu. Geçen zaman ile salon kavramı çok değişti. Köklü, yerleşmiş sinemaların yerine salonlar büyük alış-veriş merkezlerinde, dağıtım şirketlerinin ellerinde. Bu tamamen zamanın bize sunduğu şartlarla alakalı. İnsanlar yemeklerini yiyor, alış-verişlerini yapıyor, sonra da izlemek istedikleri filmleri rahatça izliyorlar. Şu noktada açık hava sinemalarını diriltmek mümkün görülüyor ama festivaller sırasında geçmişî yâd etmek için belediye olarak onları kullanıyoruz.

- **Teşekkürler. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?**

Sizden, yeni nesil olarak sanata ve kültüre olan bağlarınızı sağlamlaştırmak istiyorum. Bu ilgiyi destekleyin. Güzel sanatlara Azerbaycan' da ince sanatlar denir. İnce sanatlar dediğimiz şey ruhun incelmesidir. Sanat, ince ruhlu insanların işidir. Sizden bu ruha sahip olmanızı, edebiyata, sanata sinemaya sahip çıkmanızı, ihmal etmemenizi bekliyorum. Bundan sorumlusunuz, yerine getirin. İnternet ile dünyanın en büyük kütüphanelerine ulaşıyorsunuz, her şeyden onlarca kaynak var. Bunlardan üç-dört tanesini karşılaştırıp neyin doğru olduğuna karar verme yetinizi kullanın.

- **Sorunuz var mı?**

Yok. Sadece seni ilgin için tebrik ediyorum.

- **Hüseyin Bey, bu görüşmeye zaman ayırdığınız için okul adına teşekkür ederim. İyi günler.**

Ben teşekkür ederim, iyi yolculuklar.

ESAT TUNA ERDAĞI

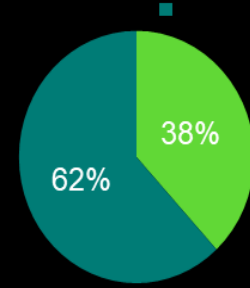
FESTİVAL Mİ VİZYON MU?

Okulumuzun bizi götürdüğü Adana Film Festivali'nde TAC öğrencileri olarak festivale gelen insanlarla bir anket yapmaya karar verdik. Bu ankette festivaldeki insanlara daha çok "vizyon filmlerini mi yoksa festival filmlerini mi tercih ettiklerini" sorduk. Aldığımız cevapları sadece iki seçenikle sınırlandırmamak için görüşlerini sorduğumuz insanlardan cevaplarıyla birlikte neden bu cevabı seçtikleriyle ilgili ufak bir açıklama yapmalarını istedik. Bu festivalden aldığımız sonuçları sizlere daha iyi yansıtmak için aşağıdaki tabloyu oluşturduk.

Tablodan çıkarılabileceği üzere çoğu kişi vizyon filmlerini festival filmlerine tercih ediyor. İnsanlara 'neden vizyon filmi?' diye sorduğumuzda aldığımız cevaplar önemli toplumsal gerçekleri gözler önüne serecek nitelikteydi.

Bu cevaplardan en göze batanlar;

- Sanat filmlerini anlamamak,
- Sanat filmlerine oranla erişim kolaylığı,
- Aksiyon ve gerilime duyulan ilgi,
- İzleyici sayısının daha fazla olması,
- Nedensiz.

Aynı zamanda festival filmi seçenlere de 'neden festival filmi?' diye sorduğumuzda aldığımız belli başlı cevaplar ise şöyleydi;

- Gişe filmlerinin sanat için değil de ticaret için yapılmasından duyulan rahatsızlık,
- Gişe filmlerinin sanatla dalga geçtiği düşünülmesi,
- Formatının daha çok beğenilmesi,
- Nedensiz.

Peki Festival Filmi Nedir?

Sinema üzerine yazılanlar arasında sıklıkla rastlanan, akıl sır erdirilemeyen, aslında var olmayan film türüdür festival filmi. Popülerliğe yaslanmayan, sinemayı eğlence kaynağından başka yerlere de koyabilen insanlar için yapılmış, genel izleyicinin sıkıcı, anlaşılmaz, vs. bulduğu filmleri soktukları kategoridedir. Hani sanat filmi denen şeye benzer. Çaba gerektirir kimi zaman, kimi zaman da kendini filme bırakmayı. İkisini de gözü yemeyenlerin uzak durduğudur ki hiçbir film festival için çekilmez. Festival filmi sanıldığı gibi sanatseverlerin değil gişe sinemasını yöneten odakların kullandığı tamlamadır. Çünkü kapitalizmin en sevdiği ve mutlaka yaptığı işlerin başında bütün eserleri/ürünleri formatlamak gelir. Kategorize edilmiş her eser pazarlama stratejileri açısından daha kolay yönetilir. Kazanç getirisi olmayan filmleri hem rencide etmemek hem de büyük bir ustalıklarla dağıtım ağından uzak tutabilmek için seçilmiş bir tamlama olan festival filmi, gerçekte "kapalı devre/kapalı kitle" sınırlamasına hapsedilip uslu tutulmak istenen işleri adlandırır. Dolayısıyla gişenin kurallarıyla ilgilenmeyen, bağımsız ve belki de hiç bir türe girmeyen işlere festival filmi diyerek o filmlerin ilerleyişi dizginlenmiş olur.

Festival filmi veya vizyon filmi izlenmesi tercih ve zevk meselesidir. Belki festival filmleri ve festival yerleri daha çok kişiye erişilebilir olursa izlenme oranları artış gösterebilir. Aynı zamanda festivallerin reklamlarının ve tanıtımlarının artırılması da olan ilgiyi artırabilir. tabelalara ve otobüs duraklarındaki afiş yerlerine vizyon filmi posterleri yerlerine festivallerin afişleri ve tanıtımları ilgi çekecek şekilde asılabilir. Ayrıca festival filmleri hakkındaki yanlış olguların giderilmesi için de çalışmalar yapılması etkili olabilir.

ZEYNEP CAN / EGE YÜCEEL / EYLÜL İLAYDA ULULAR

BİR ŞAİR - ÖZDEMİR ASAF

Yağmur yağmalı, tâ içimize, perişan kalplerimize. Bereket yağmalı, ıslanmalıyız iliklerimize dek. Atmalı yürek, delice...

Bir delinin koluna girip dans etmeliyiz sabaha kadar, yaşamalıyız, hissetmeliyiz, gülmeliyiz. Saymadan atmalıyız adımlarımızı, daireler çizmeliyiz etrafımızda, uzağa çok uzağa gidermişçesine saymalıyız yerimizde.

Ağlamalıyız kahkahalarla, gülmeliyiz hıçkırarak, unutmalıyız hatırladıkça. Geriye bir ışık kalmalı dünden.

Sarılmalıyız ona hayata tutunurcasına ve sonra, sonra öylece bırakabilmeliyiz avuçlarını, hatırlamalıyız unuttukça.

Yorulmalıyız, tükenmeliyiz, durmalı adımlarımız, üstümüze bir ağırlık çökmeli, sararmalı yapraklar meselâ. Bir kuş misali dans etmeyi bırakıp kafesimize dönmeliyiz belki. En acıklı şarkıyı söylemeliyiz sonra. Ötüşlerimiz feryadımız olmalı. Sesimizi kaybedene dek, yırtarcasına boğazımızı söylemeliyiz onu ki duysun herkes hasretimizi, yalnızlığımızı... Kafesten çıkmalıyız şarkı bitmeden. Şarkı biterse ölürüz çünkü, ölürsek istenmeyiz kafeste, henüz can çekişirken kendi elleriyle gömerler bizi, karışırız toprağa, toprak oluruz.

Sonbaharı süpüremezsin. Yapraklar düşer üstümüze, bir rüzgâr eser, uçarız birlikte. Yalnızlığına âşık bir kuştur Özdemir Asaf. Ondandır dizelerinin yalnız dans etmesi... Öteye, hep öteye gitmesi...

Ayser Selcen İLERİ

KÖREBE

Işıksız bir gölgedir yalnızlık,
Arar bütünlemeye bir başka yalnızlığı;
Yazık ki, taa kendine dek.
İner dağından dağından.
Bulamaz bir ses, gel deyen, çağırın..
Gözlerine yönelmiş bir ışık.
Gölgesinde kendisi,
Gölgesinde ışıksızlık.

Gölge vermeyen bir ışık
Yalnızlığını sürdürürken sonsuza dek,
Arar kendini bütünlesin diye
Bir gölge, sessiz, yumuşak, uyuyan.
Arar tek başına, elleri yüzüne uzanık bir anlam ,
Kendisini gölgeleyecek.

Özdemir Asaf

TAC'LİLER KURGU DÜNYASINDA -ÖYKÜLER

KAHRAMAN ABİM

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı sabahı, annem ve ben her yeri bayraklarla donatıyorduk. Annem, abimin en sevdiği pastayı hazırlamıştı. Hatta o incecik sarmalarından bile sarmıştı. Çünkü bugün eve abim gelecekti. Kapı çaldı.

İki asker, bir bayrak... Ne olduğunu anlayamamıştım. Abimi göremeyince annemi çağırdım.

“Asker abiler geldi anne.”

Gelen, abimin arkadaşları Mustafa ve Arif abiydi. Ama neden ki? Abimin evde olmadığını çok iyi biliyorlardı. Hatta hep, üçü birlikte eve gelirdi. Ne düşünceliler... Annem için bayrak getirmişlerdi. Annem bayrakları çok sever. Hatta her gece yatağında bayrağa sarılıp uyurdu. Sabah da kalktığı anda alır bayrağı, kahvaltı sofrasında otururken abimin her zaman oturduğu sandalyeye asardı. Sonra da kahvaltımızı ederken abimi anlatırdı. Ne kadar cesur olduğundan, diğer asker arkadaşlarıyla beraber bizi korumak için ne kadar çaba sarf ettiğinden bahsedirdi. Hatta biz burada özgür ve mutlu bir şekilde yemek yiyorsak, bu onun sayesindeymiş. Bunları anlatırken o buruşuk cildinin altında nerdeyse kaybolmuş kömür siyahı gözleri hep abimin sandalyesine bakardı. Nerdeyse ağlayacak olan gözlerinin aksine o incecik kiraz dudakları hep gülerdi. Asker ağabeyler bize her defasında mutlu bir şekilde gelirlerdi. Hatta Arif Abi beni kucağına alır, havada süzülen bir kuş gibi gezdirirdi bahçede. Ne olmuştu bu sefer?

Sanki benim orda olduğumun farkında bile değillerdi. Ben onlara bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken annem geldi. Kapıda asker abileri ve ellerindeki bayrağı görünce, o kömür gözlerinden bir damla yaş aktı. Yüzündeki buruşukluklar hiç olmadığı kadar belirgindi. Asker abinin ağzından iki kelime döküldü: “Başınız sağ olsun.” Birden dizlerinin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Annemi, benim veya başkasının önünde ağlarken hiç görmemiştim. Başınız sağ olsun ne demek? Annem bayrağı ve asker abileri görünce neden ağladı? Anneme soracaktım ama o kadar üzgündü ki onu daha fazla üzmemek istemedim. Annem bir daha hiç susmayacakmışçasına ağlıyordu. Hem ağlıyor, hem de “Vatan sağ olsun.” diyordu. Kafam iyice karışmıştı. Annem saatlerce kapının önünde bayrağa sarılarak ağladı. Asker abiler de yanında durdular. Onların da gözlerinden minik minik yaşlar akıyordu ama saklamaya çalışırcasına hemen siliyorlardı. Ertesi gün, asker abiler omuzlarında kıpkırmızı, daha önce hiç görmediğim boyutlarda bayrağa sarılı çok büyük bir kutu taşıyorlardı. Önde de abimin fotoğrafını taşıyan bir asker abi yürüyordu. Birden içimi bir mutluluk kapladı. Abim çok iyi şeyler yapmış olmalı, yoksa neden kocaman bir bayrağın önünde abimin fotoğrafını taşıyanlar ki... O gece, evdeki insanlar gidince annem yanıma geldi. “Senin abin bir kahraman. Seni, beni ve burada yaşayan herkesi kurtardı o. Bunu sakın unutma, emi güzel kızım.” dedi ve odamdan çıktı. Biliyordum işte, söylemişim ben abimin iyi şeyler yaptığını. Herkesi kurtarmıştı o. Kahramandı benim abim.

Elif Naz Kaya

PARÇA ÖZGÜRLÜK

Penceresinden süzülen gemilerin renkli ışıkları gece karanlığında yüzüne çarparken hem güven hem tedirginlik hisleri içinde uyudu. Sabah kalktığında gemiler onu bekliyormuş gibiydi; hiç hareket etmemişlerdi.

“Ne zaman gideceksiniz? Bir ferah uyku çekeceğim.”

diye düşündü. Aynaya doğru yürüdü, ondan istenilenleri giydi. Alt katta bir sofraya kurdu, bir tarafa doğru yerleştirilmiş yiyeceklerden uzaktaydı kendi tabağı. Onun gitmesinde bir saat sonra kalkan, karşısındaki adamla bir cümle kurmadan yedi. Kahvaltıdan sonra yalnızdı evin içinde, her ne kadar öyle hissetmese de, bir süre sonra kapısı çaldı; günlük dikteleri dinleme vaktiydi demek, anladı. Beş fincan kahve hazırladı, ağzını açmadan dinledi karşısındakini ama gözü beyaz tül perdenin arkasındaki dünyadaydı. Günün ortasında yine yalnızdı iki katlı ahşap evde. Aynaya koştu, gözlerine baktı; kendini bir kafesin içinde, dizlerinin üstünde çökmüş buldu. Onu gün boyu kovalayan hisler, gölgesi gibi onu takip eden sıfatlar, yalnızlığa adım atana kadar yakasından düşmüyordu. Köşedeki koltuğa oturdu, eline bir kitap aldı, içinde tanıdık kelimeler buldu ama bir bütün yapamadı. Saatlerce put gibi durdu, dün yapmıştı temizliğini, ev işlerini. Eve sebze lazım, diye düşündü, canı da sıkılmıştı

“Bir nefes alsam.” Bekledi. “Ah, geldi.”

Bir süre sonra kocasıyla dışarı çıktı, gün boyu hayalini kurduğu dünyaya bir bakış dahi atamadı. Beraber döndüler eve, kocası onu kapıya kadar bıraktı; sonra işe döndü. Eve girdiğinde önce üstündeki atkıyı attı; ayakkabısını, ceketini, vücudunu ve kendini buldu giydiği onca kıyafetin ardında. Özgürlüğün bir kısmını tam bu an tattı. Kocasıyla paylaşırdı bazen içine sığmayanları, saatlerce konuşurdu. O karşısında oturur, tek bir söz etmezdi. Her gün böyleydi, yıllarca görmeye devam ettiği yük gemilerini camından, ta ki bir gün gece uykusunu bölen gemi ışıklarından kurtulmanın yolunu anlayana kadar. Unutamıyordu o günü. Sabah kalktığında yükleri kalmamıştı, bir gazete haberinde buldu umutlarının başlangıcını: Madde 1-Hâkimiyet bila-kayd ü şart milletindir.

Nisa SERİN

VIZ

Aynayı uzun uzun seyrederken tek dileğın, oradan iki kolun çıkıvermesiydi. İki parlak uzuv, kendi matlığına eşdeğer. Seni sarsaydı ısınır mıydı zihnın yoksa sıkışır mıydı bedenın, bılmıyorsun. Ama diğer matlıklarda gözün yok; yalnızca kendınin kendine yansımasını istıyorsun.

Sol elının parmak uçları pürüzsüz soğukluğa dokunuyor, bir gözün hep saatte. Çoğu zaman yavaş algıladığın zaman, o sırada hızla döndürüyor çubukları. Zaman. Belki bunu da anlatabılırdın. Birkaç parça kıyafetın altında titreyen cılız bedenın ve kuşku lu gözlerini örten dağınık saçlarının tamamladığı varlığından başka varlık görmediler. Oysaki ne bedenindeydi varlığın, ne gözlerinde. Senin varoluşun zihnindeydi. Diğerleri bunu reddetti, her geçen gün bedenınin varlığıyla yokluğa sürüklendın.

Gözlerini kısa bir süreliğine saatten ayır. Karşında dikilen kendine dokun. Soğuk. Hissettın mı? Kendi bedenın kendisini yansıtmıyor. Maddesel varlığını terk etmek, yalnızca düşüncelerınle yaşamak istıyorsun. Bunu uzun zamandır diliyorsun. Sadece bulunduğun yerde olmak, kısıtlanmak seni tatmin etmiyor. Yerçekımıyle gırıştiği savaşıında galip gelen bir sineğe dönüşmek istıyorsun. Ama bir kuş değil. Özgürlüğün sembolü olmalarını hep hatalı bulunduğun kuşların, insanlardan kaçarak, korkak gibi yaşadıklarının bir tek sen farkına varmışsın. Tatmin olacağı eylem uğruna öldürülmeyi göze alan bir sinek cesaretine ihtıyacın vardı. Uçmak istedin, ilk denemelerinde sustun. Olmadı.

Gözün tekrar saate dönüyor. Parmak uçların üşüyor, kendine sarılma vaktınin geldiğini seziyorsun. İlk denemenden beri bu vaktın geleceğini biliyordun. Üşüyen parmaklarını sıkıp sol elını aynaya doğru kaldırıyorsun. Şangırtı. Parıltılar düşüyor, karnının sol tarafında bir acı. Sağ elını kaldırıyorsun. Yüzünde hissettiğin acıyla beraber yüzünün aynada üçgenlere kırıldığını görüyorsun. Bedenını yere serilmiş minik yıldızların üstüne bırakıyorsun. Gökyüzünü altına almış bedenın aynaya dönük. Bir çift kol oradan çıkıp uzanırken sana, bir ışık huzmesi loş odayı parlatıyor. İlk defa birine ulaşma, iyileştirme arzusuyla parıldııyor benliğin. Kendine ulaşacağın anda kulağına gelen sesle donakalıyorsun. Her yanın acı içinde, güçlülle saate bakıyorsun. Planlanan an çoktan geçmiş. Yine. Yok olamadın. İçindeki ışık seni kendine hayran bırakmış ve amacın uğruna kırıdığın camların üstünde uzanıyorsun. O sırada ayna seni yakalıyor ve ayak tabanların, kendın yarattığın gökyüzüne değiyor. Kendini odadan çıkarken buluyorsun ama durdurmak elde değil. Uzun zaman önce bedenını, "Madem tek varlığımdı, alın, sizin olsun!" dercesine teslim etmeyi planladığın şu dakikalarda, artık bir sinek olabileceğin inancıyla doluyor için.

Kendini sokağa atıyorsun. Çevrendeki herkes bir demir çubuk daha koyarak sıklaştırmıştı zindanının parmaklıklarını. Yıllardır kafesinde bu günü bekliyordun. Kollarını iki yanına açarak, koşu koşu bağıyorsun zihnindekileri. Kolların, yararak içinden uçtuğun kalabalığa çarpıyor durmadan. Çarptığın insanların arkandan ofladığını duyuyorsun ve bu sana güç veriyor: Evet, artık fark ediliyorsun. Saatler dursun, artık bir sinek kadar özgürsün.

Vız.

Vız.

Vız.

Pat.

N'oldu?

Yerdesin. İnsanlar seni duymak istemedi. Yıllar sonra kafesinden kurtuldun, bu ikinci denemen ve ikinci kez yerdesin. İşini bitirdikten sonra kaybolan katilinden bihaber, öylece yatıyorsun.

Kulaklarından zihnine uzanan bir karmaşa başlıyor. Saatinin sesini duymayı bekliyorsun, ölüm saatinin sesini. Ama girişi bile sana huzur veren, göğsünü kabarta kabarta nefesini içine doldurmanı sağlayan ezgiler doluyor kulağına. 1812 Uvertürü.

Yolun sonunu görmedin, yolu dolduran tüm insanlara değemedin. Ama kısa süreliğine de olsa göğü ayaklarının altına ve inancını sırtına alıp uçuverdin.

Tüm bakır nefeslilerin aynı anda çılgına dönüşü kulaklarını doldururken kanatlarını iki yanına açıyorsun.

Kanatların hâlâ seninle.

Buse ORAK

PERŞEMBE

Psikiyatristime gelmeyeli uzun zaman oluyordu. Hastanenin, floresan ışıkların sesi dışında, sessiz ve ıssız keşiminde oturuyordum. Buraya gelmeyi hiç sevmiyorum, etrafımdaki en küçük şey bile beni rahatsız ediyor. Karşımda oturan kadının sakız çiğneme sesi, arkamda oturan adamın kısık horlama sesleri, hastanenin koridorlarından ve havalandırmalarından gelen sesler...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Etrafımı saran bu beyazlık içinde karanlık bir kontrast oluştuyordum. Etrafımdaki her şey beyazdı, masalar, sandalyeler, koltuklar, duvarlar, zemin... Ben ise burada siyah deri bot ve ceketim, siyah yırtık kotum, siyah saçlarım, siyah sırt çantam, siyah tişörtümle oturuyor ve psikiyatristim Susan'ın asistanının beni çağırmasını bekliyordum.

Her zaman stres olduğumda yaptığım gibi tırnaklarımın yanlarını kemirmeye başladım - vazgeçmem gereken başka bir alışkanlık daha - .

Zaman geçmek bilmiyor gibi gelmeye başladı sıkıntıdan sağ ayağımla aklıma takılan bir şarkının ritmini tutmaya başlamıştım ki görüş alanıma bir çift magneta renkli topuklu ayakkabı girdi. Gözlerimi kaldırıp ayakkabıların sahibine baktığımda onun Susan'ın yeni asistanı olan Clara olduğunu anladım. Genellikle lacivert ve kırmızı tonlarında giyinmeyi sevse de bugün değişik mor ve gri tonlarından oluşan bir takım giyiyordu, makyaj olarak ta gözlerine asimetrik bir şekilde kalem, dudagina da ayakkabılarıyla uyumlu magneta renkli bir ruj sürmüştü. Bana Craig Martin'in bazı eserlerini hatırlattı bu ilginç renk seçimleri.

Kafamı yerden kaldırdığımı fark ederek

"Bayan Susan seni odasında bekliyor" dedi ve arkasından gelmemi bekler gibi psikolog ve psikiyatristlerin ofislerinin bulunduğu ara bir koridora saptı. Çantamı sırtlanıp onu takip etmeye başladım. Bayan Susan'ın kapısı koridorun sonundaydı, bana oraya kadar eşlik eden Clara kapıyı çalıp

"Alexander burada" diye içeriye seslendi. İçeriden birkaç kağıt sesi geldikten sonra

"Buyursun" diyen bir ses duyuldu.

Clara bana gülmüşedikten sonra beni kapıda yalnız bırakıp geldiğimiz koridordan geri döndü. Clara koridorun köşesini döndükten sonra gözlerimi önümde duran, beyaz boyası kağıt gibi sürüldüğü yerden yırtılıp bazı yerlerinden çatlamış olan kapıya çevirdim. Kapının sağ tarafında 'Susan McCarthy, prof. psikiyatrist' yazılı metal plağa baktım. İçeri girmek en son istediğim şeylerden biriydi şu an. Çünkü girdiğim an her şey tekrar yaşanacaktı. Her şey tekrar gözlerimin önünde belirecekti. Araba, adamlar, sopalara, sürekli parlayan ışıklar, o acı, Agatha'nın hareketsiz bedeni, kan, asfalt, havadaki ağır metal kokusu, gölgeler ve Ryan. En kötüsü Ryan'di. Her defa bu odaya girdiğimde aynı anıyı, aynı gerçeklikle tekrar yaşıyorum. Zaten her gece beni uykusuz bırakıp hayatımın geri kalanını etkilemiş gibi birde her ay buraya gelip o olayı hatırlıyorum. Hafif öfkeli, biraz stresli ve korkarak derin bir nefes aldım. Buzullar gibi soğuk ama terli, titreyen ellerimden birini ceketimin cebine sokarak diğeriyle kapıyı açıp içeri ilk adımımı attım. Uzun bir saat beni bekliyordu.

Zeynep CAN

MONOTONLUĞUN KIRILMAZ DÖNGÜSÜ

Erken yat, erken kalk. Erkenden dükkânı aç, olabilecek en geç saatte kapat. Yükümlülüklerin var. Bakman gerekenler var. Kimseye muhtaç kalma ki onurlu bir hayatın olsun.

Her sabah kendime hatırlattığım bu cümlelerin bana bir faydası var mıydı bilmiyordum ama şu zamana kadar hayat tekerleğinin dönmesini sağlamışlardı, sağlıyorlardı.

“Okula gitmek istemiyorum.” Kapının eşliğinden gelen sesle kafamı çevirdim.

Okula gitmek istemiyordum. O da haklı, diye kendime hatırlattım zorlukla. İnsanların hayatlarının kendilerine seçim şansı verilmeden, önceden belirlenmiş bir mekanizmanın içinde öğütülmeye mahkûm edildiği bir gerçeklikten kaçmak istiyordum pekâlâ. Ancak o gerçeklikten kaçtığımda karşılaştıkları ise pek de iç açıcı olmadı. Her sabah ona kızıyor, okula gitmesi için onu zorluyordum zira okula gitmemek işlerin de yolunda gitmemesi demekti. Nasıl hayat size istemediğiniz şeyler yaptırıyorsa ebeveynlik de çocuğunuza istemediği şeyleri yaptırmak demekti. Sizin onun hayatınız bir noktaya kadar ne de olsa. Bütün bu dayatmaları reddedip var olan sisteme başkaldırarak kendi yolunu çizmek isteyebilirdin. Şayet yolunu çizerken elin titrese... İşte o zaman kaçmaya çalıştığın gerçeklik etrafındaki bütün kapılar kapanır, içeride sıkışıp kalırdınız. İçinde bulunduğumuz durumda okulun olduğu patika tek yöndü, her sabah uyuması gereken bir saatte kalkıp daha faydalı şeyler yapmaktansa önceden belirlenen aktiviteleri takip etmesi lazımdı.

“Beş dakika içinde hazır ol. Seni okula bırakıp geçeceğim dükkâna,” dedim.

Sıkıntıyla üflenen bir nefesin ardından mermerde sürüklenen ayak sesleri duyulmaya başladı. Benim her sabah zorlukla gideceğim bir okulumun olmaması demek aynı fırsata sahip olan çocuğumun küstahlık etmesine sinirlenmem demek değildi. Bunu kendime zor da olsa yinelemem lazımdı. Kendi yapamadıklarını çocuklarına yaptırmak ebeveyn olmanın en tatmin edici yönüydü ne de olsa. Çocuklarınız sizin eksikliklerinizi tamamlamak istemediğinde de yapabileceğiniz en iyi şey geçmişinizin acısını yeni versiyonunuzdan çıkarmaktı.

Üzücüydü ama gerçekti. Çocuğunuz bir mermerdi ve sizin onun heykeltıraşıydınız. İsteddiğiniz şekli verebilirdiniz. Oyun hamuru niyetine de kullanabilirdiniz. İyice yoğur, parçalara böl, şekil ver ve yeterli bulmadığında boz; baştan yap.

Yeterli imkânları sunamadığım çocuğumu aynı yetersizlikteki okuluna bıraktıktan sonra dükkânı açmaya gitmiştim. Her sabah olduğu gibi ilk kepenkleri kaldıran bendim. Buradaki esnaf satışlardan çoktan umudu kesmişti. Dışarıda kirası her ay büyük kimseler tarafından ödenen güçlü floresan lambalara sahip mağazalar bütün ihtiyaçları görüyordu şimdilerde. Oraya gitmeye üşenenler de aynı güçte işiğe sahip cihazlarını kullanarak şanal ortamdan gideriyorlardı ihtiyaçlarını. Buraya gelip gezmek şimdilerde turistlerin bile aklına zor gelir olmuştu. Adet yerini bulsun, bilmem nereye gidince görülmesi gereken yerler listesi tamamlansın diye geliyorlardı bu kısımları. Boyunlarına yük edindikleri kamerayı kıpırdatmaya zahmet etmeden şantları dolaşıyorlar, bir iki parçada parmak izleri bulunsun diye elleyip girdikleri yerin aksi tarafından çıkıp gezilerine devam ediyorlardı. Aramızda sarsılmadan ilerleyen tek kişi çaycıydı. Kendi içimizde oluşturduğumuz döngümüz sayesinde sürekli birbirimizi ziyaret edip çay içiyorduk. Misafir olunan dükkân değişse de değişmeyen tek şey çayı kimin getirdiğiydi.

Kasanın başına geçtiğimden dışarıda hala kuşların sesleri duyuluyordu. Şöyle bir ürünlere baktım. Eksilen, falep üzerine getirilmesi gereken bir şey yoktu. Talep de yoktu. Sadece orsada öylece alınıp götürülmeyi bekliyorlardı. Bugün belki elimdeki taşlardan bir iki aksesuar çıkarabilirdim. Belki de yeni koleksiyon diye tanıtılarak sarı kartona yazıp dükkânın önüne asardım. Kendi kendime hangi taşları birbirleriyle eşleyeceğimi düşünürken kapıya astığım deniz kabuklarının birbirleriyle çarpıştığındaki melodisi duyuldu.

“Kolay gelsin.”

Çay seansına gelen esnaftan ziyade bir müşterinin içeriye gelmesi bende ilk açılan mağazaya adımını atmış müşteriyi görmüş olmayla aynı heyecanı uyandırmıştı. Gün içinde o kadar belli belirsiz kişi gelip geçiyor ve bir şeyler alıyordu ki, "Hayırlı olsun, güzel günlerde kullanın," karşılığını kullanmayı unuttuğum.

Yüzümde kendiliğinden yer bulan gülümsemeyle, "Buyurun hoş geldiniz," dedim. Adam içeriye bakınmaya başlamıştı. Ne aradığını sormaya gerek duymadım. Bir şey aramıyorsa öylesine etrafa göz atmaya gelmişse sorumla rahatsız olabilirdi. Gerçekten belirli bir şey almaya gelmişse ve bulamıyorsa da zaten kendisi bana sorardı. Mağazanın darlığına ve küçüklüğüne oranla yapılı olan bu adam mağazada gördüklerinden pek memnun kalmamış gibiydi.

"Bunların ne taşı olduğunu açıklar mısınız?"

Kim gelse bu yaşanırdı. Bir şey almasalar bile beni öğretmen yerine koyup hepsini anlatmam ve açıklamam beklenirdi. Derin bir nefes alıp aksesuarların hepsini elime alarak anlatmaya başladım. Adam bazılarını ilgiyle, bazılarını şüpheci ve bazılarını da küçümseyici bir şekilde yaklaştı.

En son ders bittiğinde elimdeki kolyelerden birini aldı ve "Bu taşlar gerçek mi?" diye sordu. Senelerdir, buraların canlı olduğu seneler boyunca, çeşit çeşit insan görmüştüm. Birçoğunun ortak noktası ise taşların gerçek olup olmadığını sorgulamalarıydı. Aslında gelen herkes aynı şeyi düşünürdü sadece bazıları ayıp olmasın diye meraklarını kendilerine saklamayı tercih ederlerdi. "Tabii ki beyefendi hepsi gerçektir."

Adam emin olamadığını belli edercesine dükkânın içinde gezdirdi gözlerini. Sanki gözleri kalite kontrol cihazıymış da orijinalliklerinden emin olabilirmiş gibi.

"Sıra sıra hepsinin fiyatını öğrenebilir miyim?" Müşteri memnuniyeti önemlidir, diye hatırlattım kendime. Elbette ki fiyatlarını öğrenebilirdi.

"Rafların üstünde hepsinin fiyatı yazıyor ama kısaca özetlemek gerekirse ilk sıradakiler 10, bir üstü 15 ve en üsttekiler 20 lira. Taşların kendilerinin de büyüklüklerine göre fiyatları değişiyor."

Adam yine memnun olamamıştı.

"İnternette bunlar iki-üç dolara alınıyor. Sizce de fiyatlar biraz pahalı değil mi?"

Mağaza sahibine sorabileceğiniz en saçma sorulardan biriydi bu. Fiyatlar böyleyse böyleydi.

Müşterinin sorgusundan bir şey değiştirmezdi.

"Bizim fiyatlarımız bu şekilde," dedim olabilecek en kibar ses tonumla.

"İşin açıkçası bu taşlar da bana biraz yapay geldi."

Bir şey satın almayacağı belli olmuştu. Sadece şikâyet etmek istiyordu.

"Beyefendi," dedim yavaşça. "Yıllardır buranın sahibiyim. Bütün taşları temin ettiğim yer belli. Sizin şüphelerinizi nasıl gideririm bilmiyorum ama bunca yıl oradan buradan topladığım taşları satacak halim yok."

Adamın bir kaşığı havalandı, dudakları birbirine az sonra hiddetle açılıp kapanmayacağını garanti edercesine kenetlendi ve bana baktı.

"Elinizde olan tek müşterinize de böyle davranıyorsanız bu dükkânın neden boş olduğuna şaşmamalı. Sokaktan oradan buradan topladığınız taşları gelir burada gümüş fiyatına satın."

Daha fazla karşılık verecek halim yoktu. Benden bir cevap gelmeyeceğini fark eden adam da sessizliğimin onu haklı çıkardığına inanmış bir şekilde az önce küçümseyici tutumundan ödün vermeden kapıdan çıkıp gitmişti. Yavaşça masama ilerledim. Bu kendini beğenmişlerin, hayatı özgeçmişlerinde topladıkları başarılar sanan ama insanlarla iletişim kurmaktan yoksunların oluşturduğu bu döngüde sen geçimsiz olurdun. Sağlıklı iletişim kurmayı bilmeyenlerin kurduğu ortam da sağlıksız olur, boğazını ağrıtır ve ateşini çıkarırdı. Kendine olmayan özgüvenlerini etraflarında ördükleri statü duvarıyla gizlemeye çalışanlar hayatta kazanıyordu, biliyordum. Yine de onların gerçek kazananlar olmadığını düşünmek güzel bir düşünceydi. Kazandıklarının gerçek olmadığını, hepsinin yapma ve saçma olduğunun düşüncesi insana rahat bir nefes aldırıyordu. Gerçek bu değildi ama kendini avutma diye bir şey vardı ne de olsa. İnsanlar seni anlamıyor, evet. Kurtuluş cümleleri bu. Kendince akıl sağlığını korumanın yolu bu. Onların seni anlamıyorsa umursama. Sen de onları anlama, kendini anlatmaya da uğraşma. Evet. Para sana güç verir. Küstahlık sana güç verir. Kuralları koyan sensen o da güç verir. Silik bir insansan ve insanları tümseğinin aşığıysa görüyorsan ne mutlu sana. Ben tepkisiz kalmaya alışmak için kendimi zorluyordum. Ne kadar başarılı olduğun ise tartışılırdı.

"Hayırlı işler komşu."

Yan dükkânın sahibi İzzet Bey kafasını dükkânın kapısından uzatmış bana gülümsüyordu.

"Sana da İzzet Bey," diye karşılık verdim halsizlikle.

"Enflasyon yüzde on ikilere dayanmış duydun mu?"

Sıkılamaya çalıştığım canım öyle bir bunalmıştı ki ne İzzet Bey'i duyuyor, ne de konuşurken yüzüne bakıyordum.

"Öyle mi?" dedim yavaşça. "Bizde hala bir alana bir bedava."

LAVİNYA YEKE

YAŞAMAK

Ben yaşadığı hayattan memnun olmayan biriydim. Eve, öyleydim. İnsanlar sürekli söylenir fakat bunu açıkça söylemeye geldiğinde herkes tam tersine çevirir lafı. Kimse kolay kolay kabullenemez. Farkında olmadan hem kendilerini hem de başkalarını kandırırlar. Sahte şükürler...

Ah, meğer ben de onların bir parçasıymışım bugüne kadar. Ne değişti diye sorarsanız, gerçekler yüzüme sonbahar rüzgârının verdiği hüznü, ilkbahar rüzgârının verdiği heves ve aşırılıklara ev sahipliği yapmış kışın ve yazın, hayatımda bir kere daha sona ermesinin sertliğiyle çarpıtı. Her zaman fakir bir aileden gelmemin, okula gidemememin ve evde dokuz kişinin sorumluluğuyla baş başa kalmamın bir şanssızlık olduğunu düşündüm. Ne kadar da yanlışmişim. Bu durumun bana çok şey kazandırdığını yeni yeni anlıyorum. Ben hayatı okulda değil dışarıda yaşayarak öğrenenlerdenim. En büyük şansım buydu belki de.

Küçüklüğüm hep babamın yanında o işten bu işe koşturarak geçti. Her mevsim farklı bir yere gidip tarımla ve hayvancılıkla uğraşırdık. Mevsimlerin hayatımda kesin çizgilerinin olmasının sebebi de budur. Her mevsimi farklı diyarlarda, farklı insanlarla yaşadık biz. Güzel ülkemizin toprağı da havası da bereketlidir bilirsiniz. Bunun nasibini en çok alanlardan biriyim.

Yeni insanlar tanırken, onların hayat hikâyelerini dinlerken ve sürekli farklı yerler görürken, okulda yerlerinde sabit oturarak benim yaşadığım birçok şeyin ferisini görenler için üzölmeliymişim. Kırk altı yaşında anlıyorum bunu. Zaten ne geliştirdi beni diye kendime sorduğumda önüme cevap olarak koyabildiğim bir ö, bir de okuduğum kitaplar var.

Unutmadım. Hayatıma bir parça olsun güzellik katan, ruhumu bir parça olsun zenginleştiren kimseyi unutmadım. Her biri benim kendimi törpüleyip şekillendirmemde parmakları değmiş birer sanat ustasıdır. Bir düşünün, kim bilir bu adam bu kadar senede kaç insan tanımıştır diye. İnsanın en büyük yanlışlarının biri de tek bir okulla, birkaç kitapla, birkaç şehir, birkaç insanla kendini pişti sanmasıdır. Onun verdiği cahil ego, birbirlerini kıskanmalarını, birbirlerinin yoluna taş koymalarını sağladığı gibi kendi kendilerini kemirmelerine de yol açar. Asıl huzursuzluk bundan gelir fakat bunu hiçbir şekilde anlamayacaklardır. Diyorum ya, cahil ego, acımasızdır. Dokuz kişinin her türlü geçim yükünün bende olmasına da gelirse beni sorumluluk sahibi yapan en önemli şey budur. Hayatta sadece sorumluluğumun kendim olmadığını, hem onlar hem de diğer insanlara, doğaya, canlılara karşı da sorumluluğum olduğunu hiç unutturmazdılar bana. İnsanın doğasından gelen bencilliğini aldılar götürdüler. Ne kadar uzağı götürmüşlerdir bilmem ama bundan sonra ona ulaşmam zordur bilirim. Şu an bu satırları yazarken şize üç kelime söylediysem, bu kelimelerle birlikte kafamda canlanan geçmişim söylediklerimin çok daha fazlasıdır.

Şimdi ne yapıyorsun diye merak ederseniz de Tarsus'ta bir köşe başında, Tarsus Amerikan Koleji arkasında, bedestenin oralarda civcivlerimi, horozlarımı satıyorum. Yoldan geçen herkes belki gelip almıyor fakat hepsi benim bir selamımı, içten gülümsememle bir günaydınımı alıyorlar. Kendimi bildim bileli olduğu gibi şimdi de insanlarla iç içeyim. Ne şanslıymış meğer insanoğlu. Hepimizin hayatlarında yaşamaya degecek kıvılcımlar varmış da biz göremiyormuşuz.

ÇAĞLA KÜPÜK

TERZİNİN MURADI

Kepen sesleriyle birlikte çarşı canlanmaya başladı. Her zamanki yerimden yani camın önünden çayımı yudumlayarak esnafın dükkânlarını açmasını izliyordum. Bir ekonomist olmamdan dolayı esnaflar ilgi odağımdı. Tam köşe başında terzi olan Ender Abi, sabah ilk dükkânını açan kişiydi. Fakat yaklaşık bir haftadır Ender Abi'den ses seda yoktu. Kendisi benim çok sevdiğim bir esnaftı. Onunla arada bir sohbet ederdim.

Bana mesleği ve kendi hakkında kitap yazmaya çalıştığından bahsedirdi. Hafta bir defteri vardı. Boş zamanlarında ona yazıyordu. Ne zaman okumak istesem

“Bekle zamanı var. Basım işlerini seninle hallederiz zaten.” derdi.

“Olur ki bana bir şey olursa bu kitap şu köşedeki çekmecede olacak. Ne olur bu kitabı düzenle ve basıma ver.” diye de tembih ederdi.

Biraz sonra dışarıya çıkarak esnaf ziyaretime devam etmeye karar verdim. Malum, benim de ekmek için çalışmam gerekiyordu. Derin bir araştırma içindeydim ve ekonomik sıkıntılar hakkında bir makale hazırlıyordum. Sıkıntıların başında son zamanlarda artan enflasyon ile birlikte gıda fiyatları acayip hızla artması vardı. Esnaf abileri ziyaret ettiğimde de en büyük şikâyetleri müşterinin azalması olduğunu söylüyorlardı. Tek tek dükkânını işletenlerin de sayıları bunlara bağlı olarak azalıyordu.

Ender abi bir hafta boyunca dükkânını açmamıştı. Açmamasının sebebi bu ekonomik sıkıntı mıydı? İçime bir kurt düştü. Ender abiyi aramaya karar verdim. Onun yanında dükkânı olan berber Halil abiye evini sordum. Aşağı mahallede yeşil renkli müstakil ev olduğunu söyledi. Mahalleye doğru ilerledim. Yeşil evin önünde polis araçları ve olay yeri inceleme vardı. Birden kafamda Ender abiye kötü bir şey mi oldu diye düşünceler oluştu. Evet, ambulansa yerleştiriyorlardı. Uzun boyundan hemen tanıdım. Kanlar içindeydi. Hemen telaşla çarşıya giderek bütün esnafa yetişin Ender abi yaralanmış dedim. Herkes bir telaşla arabasına atlayarak hastanenin yolunu tutmaya başladık. Neredeyse o caddedeki bütün esnaflar geldi. Hepsisi Ender abiyi çok severdi.

Hastaneye vardığımızda oradaki görevlilerden ne olduğu hakkında bilgi almaya çalıştım fakat henüz onlarda emin değildi. Ender abinin biriyle husumeti olacağı hiç aklıma gelmezdi. İki saat sonra Ender abinin ölmüş olduğu haberi geldi. Ortalık feryatlar içinde kaldı. Dayanamayıp ben de hıçkırarak ağlamaya başladım. Mahallenin terzisi olan emektar Ender abi hayata gözlerini yummuştu. Tembihlediği sözü aklıma gelmişti.

O defter merak ettiğim o defter, kitap olması gereken o defter.

Hemen cenaze işlerini hallettikten sonra yakın bir akrabasından dükkânını açmasını istedim. Beraber giderek açtık. O köşede duran çekmecedeki defteri aldım. Güvenli bir yere koyarak. Defin için Öğle Namazına müteakip Asri mezarlığa gittik. Cenaze namazını kıldıktan sonra Ender abiyi toprağa defnettik.

Üzerimde bir görevin olduğu bilinciyle ne yapacağıma karar vermeliydim. Eve varınca ilk işim çayımı alarak defteri okumaya başlamak oldu. Ender abi ilk sayfalarda terzilik mesleğinin zor yanlarından bahsediyordu. Son zamanlarda büyük tekstil firmalarının piyasayı ele geçirmesinden ve kaliteyi düşürdüğünden şikâyet ediyordu. Eskiden günlük 10 ceket siparişi alırken artık bire ikiye düştüğünü belirtiyordu. Bir an önce bu konuda bir adım atmak istediğini fakat yaşının yeteyeğinden emin olmadığını yazıyordu. Şu cümlesi beni ciddi etkilemişti bu kitabı çok uygun bir fiyattan satacağım önemli olan insanların bilinçlenmesi.

Bir terzinin bu kadar idealist olması çok tuhaf gelmişti. Sonlara doğru evini almak isteyen müteahhitte evi satmadığı için müteahhittin onu ölümle tehdit ettiğini not olarak düşmüştü. Sanırım dükkânına girdiklerinde Ender abi deftere yazı yazıyordu. O an kafam dank etti. Katil müteahhitti. Hızlıca polise ulaşarak bu defterdeki nottan bahsettim. Defteri incelediklerinde çok iyi bir ipucu yakaladıklarına kanaat getirdiler ve çevredeki tüm müteahhitler hakkında soruşturma başlattılar. Soruşturma devam ediyor. Ben ise bir yayıncıyla anlaştım ve hikâyenin sonundaki gerçek olay yayıncının dikkatini çekti ve etkili olabileceğini düşünerek yayınlamaya karar verdi. Bu sözleri duymanın bana getirdiği rahatlıkla bir terzinin hayallerini gerçekleştirmenin muradına erdim.

Umarım Ender abi rahat uyur. Katilinin de acilen bulunup gereken cezayı alması dileğiyle...

ABDULLAH KILINÇ

BİZ'DEN DÜŞÜNCELER - DENEMELER

YOK EDİLMEK İÇİN YENİ BİR DÜNYA

Uzun uğraşlar sonunda insanlık dünyanın sonunu getirmeye çok yaklaştı. Neler neler yapmadılar ki bu uğurda? Aslında gurur verici bir sonuç. Beş milyar yıl önce bir toz bulutuyla başlayan bu serüvene son noktayı koyma eğiliminde taktire şayan performanslar gösterildi. Artık ne gibi çalışmalar yürütüldüğü hakkında açıklamalarda bulunmaya gerek olmadığı aşikâr. Artık hemen hemen her şehir merkezinde farkındalık yaratmaya çalışan çevre dostu insanlara bizler de dostça yaklaşıyor ve ne dediklerine kulak verip söylenenleri duyarlılıkla uyguluyoruz. Çünkü onlar bizlere "Yeri güzel orman görürseniz yakın, nasıl olsa piknikçilere suç atıp kurtulabilirsiniz. Yakın ki oranın sit alanı derecesi düşsün, oteller yapıp zenginler bir hafta keyif çıtsın." gibi önerilerde bulunuyorlar. Bu ve benzerleri yok ediliş hareketliliğinin buz dağının altında kalan çalışmaları tabii. Yoksa siz diğerlerini biliyor ve uyguluyorsunuz.

Belki çok fazla gün yüzüne çıkarılmasa da yok edilmiş hareketliliğinin bir diğer büyük etki yaratan unsuru ise "doyumumsuzluk". Sen şu daha 3 ay öncesine kadar son model olan telefonunu geçen aylarda çıkan X modeli ile değiştiren, "Ee, ev arabasıyla iş arabası aynı olur mu hiç!" deyip bir de üstüne üstlük eşine de hediye olarak bir tane daha alan, sen farkına bu durumun sonuçlarının varmış mıydın? Her şeyin son çıkışı olmak zorunda. Bir değil üç olsun, ne olacak Allah aşkına. Kaynakları tüketene tüketene, tüketilecek kaynak kalmayınca dur kafa yor sonra.

Çoğunun aksine bu işlere şimdiden kafa yoran insanlar var. Kredisi dolan bu gezegenden ayrılmanın şart olduğu görüşü çevre konularında bilgili insanlar tarafınca gün yüzüne çıkmaya başladı. Biz acaba karbon ayak izi karneleri yürürlüğe girer de küresel anlamda bir adım atıldığına şahit olur muyuz diye düşünürken, ki milletlerin doyumumsuzlukları bu konuya da parmağını sokmayı başardı, çarenin yeni bir gezegen, yeni bir dünyaya yerleşmek olduğu anlaşıldı. Çalışmalar yapılıyor, potansiyel gezegen üzerine seferler düzenleniyor ve hedefe gittikçe yaklaşıyor peki ya sonrası? Yeni Dünya'ya gidilecek kişiler bu dünyanın katili olan insanlardan başkası değil mi?

Mars'a yerleşime artık kesin gözüyle bakılıyor. İki farklı sefer düzenlenecek ve ilk seferin yolcuları halktan gönüllü kişiler olacak. İşin acı tarafı bu ilk gidişte görev alacak olan kahramanlar Mars'ta kurulması gereken düzeni kurmaya başlayacaklar ve Dünya'ya geri dönmeyip orada hayatlarını kaybedecekler. Bunu bir hiç uğruna yapmak çok acı olmaz mı? İnsanlık için tüm sevdiklerini geride bırakmak ama bunun karşılığında insanlık görememek...

Yeni bir eşya aldığımızda ona zarar vermemek için çok dikkatli davranırız. Örneğin telefonumuzu yere düşürmemek için kendimiz yere düşeriz. Yeni Dünya'ya ilk gidişinde de aynı olacaktır. İnsanlık en fazla birkaç yüzyıl kadar bu yeni evlerine gözlerinin içi gibi bakacak. Tabii yüksek ihtimalle bunun önemi ortaya gidilmeden önce alınacaktır. Şimdilerde de kullanılması beklenen karbon ayak izi karneleri gibi kişi başına düşen zararlı gaz salınımı, gezegene verilen zarar ve benzeri verilerin ölçümlerinin yapılması ve izin verilecek miktarlar belirlenmesi muhtemel. Ancak bir durum var ki bunu sınırlamak gerçekten zor: hırs. Güce duyulan istek, en iyi olma hırsları yeni gezegenimizi mahvedebilecek farklı bir sorun. Önünde sonunda gelecek bunların hepsini bir bir önümüze sunacak. Umuyoruz ki gelecek bizlere iyi gelecek.

ŞİİR YOLUNDA

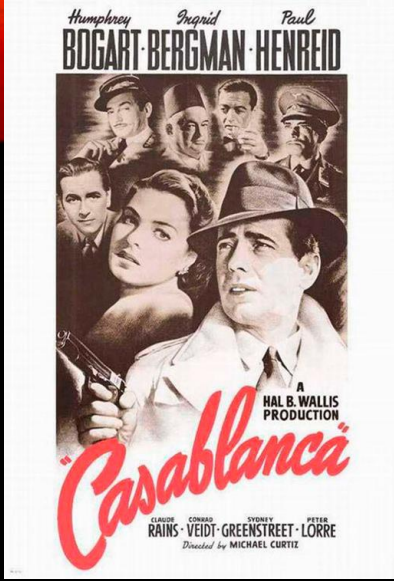
SESSİZ KAHRAMANLAR...

Biz sessiz kahramanlarıyız bu yurdun,
Elimizdeki kalemle savunan istiklalimizi
Gün gelir parmaklıklar arkasına soksalar da düşüncelerimizi
ATAMIN ilkelerini havaya , suya, toprağa yazanlarız

Biz sessiz kahramanlarıyız bu yurdun,
Geleceğe mavi gözlerin arkasından bakan
Samsun'da yanan ilk özgürlük ateşini
ATAM ın yolunda sonsuza dek yakanlarız

Biz sessiz kahramanlarıyız bu yurdun,
AL bayrağımızı , ayağında çaput, göğsünde sevdalısının
resmiyle
Vatan uğruna savaşan yiğitlerden devralıp
Bilim ve İrfan ile bütün dünyada dalgalandıranlarız
ECE EJDER

FİLM ELEŞTİRİLERİ

KAZABLANKA / CASABLANCA (1942)

IMDB - 8,5 / 10 – 1saat 42 dk –

Drama, Romantik ve Savaş

Kazablanka, 1941 yapımı siyah beyaz bir filmidir. Tüm zamanların en çok bilinen filmlerindedir ve "Paris daima bizim olacak..." repliği ile de tanınır. Çoğu kişi filmi bilmesine rağmen aslında çok azı seyretmiştir.

Kazablanka'nın sinema tarihindeki önemi film yapımcılığının her aşamasında var olan kendine özgülüğüdür. Film, Paris'te tanışıp âşık olan ancak bazı şartlar yüzünden ayrılmak zorunda kalan ama Kazablanka'da rastlantı sonucu karşılaşan eski âşıklar Rick Blaine (Humphrey Bogart) ile Ilsa Lund'u (Ingrid Bergman) ve umutsuz aşk hikayelerini 2. Dünya Savaşı'nın çalkantıları içinde anlatır. Bu film sadece romantik bir film gibi görünebilir ama içerisinde aşk bulunan her tür film bu film üzerinden yola çıkılarak kurulmuştur. Özgün ve orijinal olmasının nedeni de budur. Ayrıca, kameranın ve ışığın çağın ötesinde, muhteşem kullanımı filmin her karesinde görülebilir ve karakterlerin pozlarını büyük bir ölçüde etkilemiş olan bu kullanımı hissedebiliriz.

Sonuç olarak, filmin tarihinde kült olarak nitelendirilen bu filmin izlenmesi, filmin temellerini anlamak ve film tarihi hakkında bilgi sahibi olduğunuzu söyleyebilmek için gereklidir.

Zeynep Ece Yıldırım

BRIDGET JONES'S DIARY / BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ (2001) IMDB – 6,7 / 10 – 1 saat 37 dk Komedi, Drama ve Romantik

Her gün insanlar yeterince iyi olamama korkularından dolayı kendilerine zarar veriyorlar. İnsanlar, kendilerini başka biri olmaya o kadar zorluyor ki kendi benliklerini unutuyorlar. Bridget Jones's Diary filmi de buna verilebilecek en iyi örneklerden bir tanesi.

Bridget Jones's Diary; otuzunu geçmiş, sigara, alkol ve kötü beslenme gibi kötü alışkanlıkları bırakıp yeni bir hayata başlamak amacıyla günlük tutmaya başlayan bir kadının hayat hikâyesini ve karşısına çıkan engelleri konu alıyor. Bunun yanında âşık olacağı yani ruh eşi olacak erkeği de bulmak istiyor. Âşık olacağı erkeği bulunca hayatının düzene gireceği ve erkeksiz bir kadın olamaz inancı ne kadar kulağa post-feminist gelse de; filmin değinmek ve göstermek istediği noktanın bu düşünceyle alakası yoktur.

Filmin ele aldığı konu, sevginin bir insanın hayatındaki düzenleyici gücü ve aslında dünyadaki "iyi" olma kavramının herkese göre farklı olduğudur. Buna en güzel örnek ise Bridget Jones'un kilolu olduğu için zayıflamaya çalışırken aslında onu seven adamın onun kilosunun ne kadar olduğunun umurunda olmayışdır. Çünkü insanlar ne kadar aynı görünse de birbirinden tamamen farklı kişiliklere sahiplerdir ve işte bu farklılık iki insanı bir araya getirir. Bridget Jones's Diary, senin bu hayatta başarmak ve yapmak istediklerinin toplumun beklentilerinden karşılanamayacak kadar çok değerli olduğunu anlatan bir filmidir.

Mübahat Umay Yılmaz

THE SIXTH SENSE

ALTINCI HİS / SIXTH SENSE (1999) IMDB – 8,1 /10 – 1 saat 47 dk Drama, Psikolojik, Gizem, Gerilim

Altıncı His, M. Night Shyamalan tarafından yazılıp yönetilmiştir. Psikoloji ve gerilim filmidir. Başrollerinde Bruce Wills ve Haley Joel Osment'in bulunduğu film 1999 yılında çekilmiştir. Cole, ölü insanlar görmektedir ve onlarla konuşabilmektedir. Ayrıca onların ölü olduklarının farkında olmadıklarını bilmektedir. Bu sırrı yalnızca psikolog Malcolm ile paylaşmıştır. Filmde Malcolm ona yardım etmeye çalışırken gelişen olaylar korkutucu ve açıklanamaz şekilde gelişir. Peki, gerçekten yardıma ihtiyacı olan kişi Cole mudur?

Psikolojik unsurların yanında film doğaüstü ve metafizikle ilgili unsurlar da içermektedir. Bu filmde birçok ayrıntı ve sembol gizlidir. Fakat bu ayrıntıları keşfetmek oldukça zordur ve çok dikkat gerektirmektedir. Ayrıntıların çoğu yaşam ile ölümlerin dünyası arasındaki kesişimi göstermektedir. Öte yandan şiddetli veya yüksek sesli müzik kullanılmadan, senaryosu ve sahneleriyle sürekli gerilim dolu bir atmosfer yaratılmış olması da filmin başarısının önemli faktörlerindedir. Bu film bize gerçeklik kavramını bolca sorgulatmaktadır. Ayrıca insandaki inanç kavramının önemini ve insanın somutluğa olan ihtiyacını da göstermektedir.

Filmdeki diğer bir önemli nokta da insanların anlayamadıkları, çözümleyemedikleri gerçeklerden veya olaylardan korktukları için bu durumları yok saymasıdır. Filmin sonu ise nefes kesicidir.

SERRA ULAŞTIRICI

STAR WARS THE LAST JEDİ / STAR WARS- SON JEDİ (2017)

IMDB – 7,6 / 10 - 2 saat 32 dk - Aksiyon, Macera, Fantazi

İki yıllık bir bekleyişin ardından Star Wars The Last Jedi sonunda sinemalarda. Klasik "karanlık taraf-aydınlık taraf savaşı"nda yeni bir sayfa açan bu film bize bir dönemin kapandığını fakat aynı zamanda yeni bir dönemin de başladığını gösteriyor.

Film, Rouge One'un izinden giderek bize bu iki taraf arasındaki savaşın uzayda geçen birkaç çatışmadan çok daha fazlası olduğunu, bir diktatörlüğe ve onun getirdiği karanlığa karşı bir savaş olduğunu hatırlatıyor. Bu korkunç diktatörlüğün altında Galaxy umudunu kaybetmiş ve bu duruma asiler dışında başkaldıran kimse kalmamıştır. Asileri de bir arada tutan tek şey içlerindeki umut kıvılcımıdır fakat bazıları için bu umut uzun yıllar önce sönmüş, yapılan hatalar içlerine işlemiştir.

Star Wars filmlerinde her zaman büyük rol oynamış bu umudun sevdiğimiz karakterlerin gözlerinde sönmesi, bize artık umudun tümden yitirilmiş olabileceği olgusunu düşündürmektedir. Bununla birlikte bizi karanlık ve aydınlık taraf arasındaki ince çizgiye geri götürerek Jedilerin hissettikleri, o ince çizgi arasındaki dengeyi sağlayan gücü sorguluyor. Acaba çizginin iki tarafı arasında kalan için bir umut var mı? Hissedilen denge Jedilerin içinde de sağlanabilir mi? Bizi güce hiç bakmadığımız gibi bakmamızı sağlayan bu film bekleyeceğimiz en son yerde umudun varlığını hissettirerek o küçük umut kıvılcımının en karanlık yerde bile yanabileceğini bize hissettirmektedir.

ELA EMİLİA BACAKSIZLAR

YUSUF'UN GÖZÜNDEN

Çamlıca Tepesi'nden yine Osman Saba ile seni görüyorum İstanbul. Işıklar içinde yaşayan bu inci şehir hiç uyumadan nasıl hayatta kalabiliyor, bu güzelim şehirde yaşamak da neden pek bir yorar adamı, ancak en iyi tatmin eden şehrin bir köşesine geçip sadece seslerini seyretmek.

Yeşilin turuncunun birbiriyle böylesine kaynaştığı günün en huzur dolu vakitlerinden biri. Tarsus Amerikan Kolejinde sonbahar. Bahçedeki banka oturup gördüğün, ayak bastığın manzaranın yansımaları izlemek... Sanki başka bir âlemi seyrediyormuş gibi. Öyle bir an gelecek ve gerçek ile yansıma yer değiştirecekmiş gibi... Yaşadığımız hayat mıdır seyrettiğimiz yoksa yansıma görüntüler midir hayatımız? Geçmişte miyiz, gelecekte mi? Bir küçük dokunuşla dalgaların arasında kaybolup yeniden gelecek düşünceler gibi bir fotoğraf karesinde hayal kurmak...

Avuçlarımda tuttuğum bir damla suda bütün âlemi seyrediyorum. Aklıma ailemden öğrendiğim Şeyh Galip'in şu beyiti geliyor: "Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen /Merdüm-i dide-i ekvam olan âdemsin sen." Kısaca şöyle diyor: "Zatına hoşça bak ki sen âlemin özüsün, kainatın gözbebeği olan insansın." Zübde-i âlem yani kâinatın özü denen şey insandır tasavvufi düşünceye göre. Kâinatta olan her şey insanda vardır. İnsan öylesine kıymetli yani. Kâinatın varlık sebebi insan olsa gerek. Bir damla su ve insan bu kadar birbirine yakın işte.

NAZMİ TOYGAR HİDİROĞLU ANISINA

Nazmi'nin anısını yaşatmamız ve onun hiçbir zaman unutulmaması gerektiği için ECHO grup üyeleri her bir TAC öğrencisinin hissettiği acıyı ve Nazmi'ye duyulan sevgiyi; duygusal, her birimizin ağzından düşmeyen , çok emek verdikleri bir parçayla gösterdiler.

Onların hislerini, bu süreçte yaşadıklarını anlamak için ECHO grubu'nun yeni bestesi '**Sen Gidince**' üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

1) Bu süreçte sizleri en çok etkileyen olay/an nedir?

Yiğit Tetiker: Bu süreçte en çok bestenin son halini dinlediğim zaman etkilendim. Şarkıyı o şekilde dinleyince yaptığımız işin manevi boyutunu daha iyi anladım.

Talin Kış: Yani tam bir olay mıdır bilmem ama şarkıyı kaydettikten sonra ilk dinlediğim zaman çok etkilemişti beni. Bir de yazım aşaması.

Deniz Çetiner: Kayıttan bir hafta önce şarkıyı çalışmak için bir gün yatakhane de kalmıştık. Akşam müzik odasında çalışırken yatılı öğrencilerden bazıları bizleri dinleme gelmişti. Nazmi'nin döneminden öğrenciler de vardı ve şarkıyı ilk kez dinliyorlardı. Şarkının sözleri de tahtada yazıyordu. Biz çalarken onların da sözleri mırıldandığını gördüm. Duygusal bir andı, galiba beni en çok bu etkiledi.

2) Şarkıyı hazırlarken aklınızdaki amaç neydi?

Yiğit Tetiker: Şarkıyı hazırlarken amaç okulun tarihine Nazmi adına bir hatıra bırakmaktı.

Talin Kış: Onun anısını yaşatmak yanı herkes ölür gider ama bu okul var oldukça bu şarkı bir şekilde yaşar.

Deniz Çetiner: Nazmi'nin anısına olan saygımı göstermek.

3)Şarkıyı söylerken hisleriniz nelerdi?

Yiğit Tetiker: Şarkını kayıt süreci boyunca şarkının manevi ağırlığını hissettim.

Talin Kış: Tarif edilemez yani komik ama ciddi olarak öyle hüzün, özlem bir yandan onun için böyle bir şey yapılırken o ekibin içinde olmanın verdiği mutluluk,gurur hepsi bir arada yani anlatamam karmakarışık.

4)Neden farklı dönemlerden bireylerle oluşturulmuş bir ECHO grubu tercih edildi?

Yiğit Tetiker: Nazmi bütün okul tarafından sevilen bir kişiydi, bu yüzden bütün ECHO'lar olarak bu işe dahil olmak istedik.

Talin Kış: Aynen, her dönemden birileri olsun istedik. Evet bizim dönemdeydi ama onu seven kişiler sadece biz değildik her dönemle herkesle farklı bir etkileşimi vardı.

Nazmi'yi, onun bize bıraktığı sevgiyi, anıları, hatırlamamak şarkıyı dinlerken mümkün değil. Ona sonsuz sevgimiz her zaman kalbimizde, hep bir ağızdan söylediğimiz bizi biz yapan ve bağlı kılan şarkılara şimdi bir yenisi eklendi.

TAC ailesi olarak yaşadığımız bu kayıp her birimizin hayatını bir şekilde etkiledi fakat dönem arkadaşlarını sonsuzluğa uğurlayan TAC'21'e de özellikle sabır diliyoruz. ECHO grup üyelerine de hislerimizi bu kadar iyi anlatan bir şarkı için teşekkür ediyoruz.

Senin anı'na hep söyleyeceğiz bu şarkıyı.

Hiçbir zaman unutulmayacaksın.

**TARSUS
AMERICAN
COLLEGE**

Özel Tarsus Amerikan Koleji
Caminur Mahallesi Cengiz Topel Cad. No: 44 33440 Tarsus
T +90 (324) 613 54 02 F +90 (324) 624 63 47
www.tac.k12.tr

